

[Krag.]

en tilsvarende Godtgørelse fra Statskassen pr. Vareenhed ved Eksport. Thi det er jo uden for al Tvivl, at hvis en saadan Erhvervspolitik lykkes, vil det hjemlige Pristal paa Produkterne øges i tilsvarende Grad og et afgørende Skridt derigennem være gjort til Genskabelse af Rentabiliteten i Landbruget trods, som sagt, Opretholdelsen paa andre Omraader af de nu-gældende Skatte-, Told-, Løn- og Produktionsvilkkaar.

Men Spørgsmaalet er jo bare dette, om nu ogsaa denne Vej lader sig betræde med Held, og jeg vil sige derom, som jeg sagde om den af det ærede Medlem Hr. Korsgaard anviste, at jeg tror det ikke. Der er flere Grunde. For det første: Kan Samfundet bære Byrderne af en saadan Ordning? Toldindtægternes Forøgelse gennem Landbrugstolden vil jo være forsvindende i Sammenligning med Eksportgodtgørelsen. Hvor mange Millioner det vil dreje sig om, kan jeg ikke sige, men det vil vel blive et Milliontal, liggende mellem 150 og 200 Millioner, og hvorledes fremskaffe dette kolossale Beløb?

Og hvilken Virkning vil dette System have paa de fremmede Markeder, hvor vi hidtil har afsat vore Landbrugsprodukter, hvor de hidtil prismæssigt og kvalitetsmæssigt har hævdet sig? Jeg tvivler ikke om, at dette Systems Gennemførelse hurtigt vil foranledige Modforanstaltninger, som fjerner de tilsigtede Fordele, saaledes at vi faar Byrderne af Ordningen uden tilsvarende Resultater. Dette indser jo ogsaa Landbruget, og dette indser ogsaa først og fremmest det ærede Medlem Hr. Duborg, og derfor har han ikke stillet, og derfor stiller heller ikke Landbruget dette Krav — i hvert Fald ikke endnu, trods den Uret, som lovgivningsmæssigt bidrager til at øge Ulykken for Landbruget — om Forhøjelse af det hjemlige Forbrugs-Pristal.

Og saaledes bliver da Resultatet, naar man undersøger alle de Veje, ad hvilke man kunde gøre sig Haab om at komme frem, at i Virkeligheden er der kun een Vej, som staar aaben, hvis vi vilde betræde den, men som den højtærede Regering jo desværre har slaaet en Bom over, som hindrer, at den overhovedet kan befærdes. Det er den Vej, som Venstre saa mange Gange har peget paa: Nødvendigheden af, at man til alle Sider indenfor den offentlige og den private Hus-holdning sætter Tæring efter Næring; det er vort Krav om Nedgang i de offentlige Byrder, om Sænkning af Arbejdets Krav til Produktionens Afkastning, Nedsættelse af Betalingen for Tjenesteydelser af alle Arter

og Nedsættelse ogsaa af Kapitalens Krav til Andel i Produktionens Afkastning baade direkte og indirekte. Det er en Vej, som kunde befærdes, hvis vi i Fællesskab vilde gøre Indsats for at naa ind paa den.

Derfor er det, jeg har udtalt, at jeg betragter Regeringens store Planer til Løsning af Beskæftigelsesproblemet som et Arkanum — i den Redegørelse, jeg har givet, ligger Begrundelsen for denne min Paastand —, et Arkanum, en urimelig dyr Patentmedicin, der kun giver en ringe øjeblikkelig Lindring, men samtidig udtømmer vore sidste Ressourcer uden varig Virkning og derigennem direkte øger de Vanskeligheder, som skal overvindes, først og fremmest gennem den Forhøjelse af Forrentningsniveauet, som Staten som Laansøger paa det indenlandske Laanemarked vilde foranledige paa en Tid, hvor netop Sænkning af dette Niveau er en af de Hovedopgaver, hvis Løsning er tvingende nødvendig.

Derfor spørger jeg den højtærede Statsminister, hvorfor han ikke har udtalt sig om denne min Hovedanke overfor Regeringens Planer. Den højtærede Statsminister har jo selv erklæret, at Laanet skal fremskaffes paa det indenlandske Marked, og derfor siger jeg til den højtærede Statsminister: Giv os saa Regeringens Opfattelse af, hvorledes skadelige Følger af en saa stor Laanetransaktion, som her bliver Tale om, skal kunne forhindres. Man kan jo ikke paa een Gang blæse og have Mel i Munden, man kan ikke paa een Gang tale om at tilvejebringe Tilstande, som bringer Renten ned, og foretage Handlinger, som skal have den nødvendige Konsekvens at løfte Kapitalens Pris op.

Og jeg har kaldt Forslaget en Skueret. Ja, vi har i Dag 150 000 arbejdsløse. Vinteren, som udelukker Udearbejder, staar for Døren. I Dag befinder 7 Mands-Udvalget sig vel for første Gang i Lokalet, hvor Overvejelserne skal anstilles. Der vil løbe Have i Stranden, inden disse Overvejelser er bragt til en saadan Afslutning, at man kan sætte et System af Arbejder i Gang, som virkelig kan give Beskæftigelse til et saadant Tal, at det overhovedet er af nogen som helst Betydning for Løsningen af Arbejdsløshedsproblemet.

Jeg henviste i denne Forbindelse til Muligheden af, at man kunde have undgaaet Nedsættelse af et nyt Udvalg og søgt den Sagkundskab, som man her kunde have Brug for, i Socialministeriets Arbejdsudvalg. Nu ved jeg jo nok, at der skal saa forfærdelig lidt til at bringe et Legeme, som er i ustadig